

No m'agraden les festes familiars

La trobada dels panellets de l'any passat no va anar bé. Quan va morir l'àvia Remei, fa dos anys, el testament va ser descaradament tendenciós en favor de la Marta. Sempre va ser la neta preferida. Quan érem petites ja tenia aquesta sensació i crec que això va condicionar la meva adolescència, en sentir-me menystinguda sovint, i em va provocar la necessitat d'envoltar-me d'amigues que compensessin aquesta ferida. La buidor, va esdevenir dependència emocional i em conduí, inevitablement, a enamorar-me de quasi qualsevol persona que em mirés als ulls amb tendresa.

No va anar bé, perquè la Marta continuà exercint de mestra de cerimònies i en la reunió anual familiar —ara ja a casa seva herència de l'àvia Remei—, per a fer els panellets, tal com havíem fet des de petites. De seguida va sorgir el conflicte. En aquest cas, en no anotar adequadament què portava qui i ens vam trobar sense el sucre, i amb un excés d'ametlla i moniato.

Un cop més la Marta ens va fer sentir malament. Manteníem la tradició per que a l'oncle Joan, tot i que no li agradaven els panellets, li feia molta il·lusió que ens retrobéssim. Era l'evocació d'una infància perduda que, ni la tradició ni la seva persistència, podia mantenir.

La Judit, germana de la Marta, va intentar suavitzar la tensió, però en realitat no importava el motiu, eren indiferents els ingredients dels panellets. Només importava reviure la tradició de barallar-nos, de cada any, a la casa de l'àvia Remei, heretada per la Marta.

Un cop més, marxava jurant-me que no hi tornaria, però sabent que la propera castanyada no podria evitar desatendre la convidada, les enamoradisses també ho som dels records de la infantesa, encara que ens facin mal i no ens agradin les festes familiars.

Toni Garcia Borràs